

Hans Werner Henze, rodák z Güterslohu, se hudebně vzdělal na Státní hudební škole (Staatsmusikschule) v Braunschweigu a na Institutu pro duchovní hudbu (Kirchenmusikalisches Institut) v Heidelbergu. Skladbu studoval soukromě u W. Fortnera. Působil nejprve v Konstanci, později ve Wiesbadenu, nyní se věnuje výlučně kompoziční činnosti (žije na ostrově Ischia a v Neapoli). Patří mezi přední německé skladatele, vychází z novoklasického základu, ale bohatě využívá i moderních technik. Zaměřuje se převážně k jevištní tvorbě. Balet *Undine* komponoval v Londýně (dokončil jej 1957). Zhudebnil tu báji o lásce Palemona k nymfě Undině. Palemon následuje nymfu do říše mořského vládce Tirrenia. Jeho milenka Beatrice jej marně hledá v Tirreniově říši, narazí na tritony a ztrácí stopu. Palemon a Undina odcházejí do přístavního městečka na jihu. Tam je Beatrice nalézá na palubě plachetnice. Palemon i posádka lodi poznají kouzla nymfy Undiny, mladík hledá spásu v náruči Beatricině. Do děje zasahuje Tirrenios, rozpoutá bouři, loď ztroskotá, ale Palemon s Beatricí se zachrání. Nemůže zapomenout na Undinu. Při svatbě se s ní opět setká v průvodu neapolských žonglérů. Náhle Undina mizí, přičemž vyjde najevo, že žongléři jsou vlastně Tirreniovi tritoni. Hosté se rozprchnou, Palemon zůstává o samotě: očekává příchod Undiny. Její objetí mu přináší nevýslovnou slast, ale zároveň i smrt. — Henze zachovává v baletu klasickou strukturu a uplatňuje v něm kratší čísla na způsob divertiment a variací. Scény zpracovává symfonicky (vliv Čajkovského baletu *Louskáček*), používá tu technicky příznačných motivů. Hudbu baletu zpracoval do dvou suit, které zaznívají úspěšně i v koncertních síních.

Johann Cilenšek se narodil v Gross-Dubrau (Bautzen). Kompozici studoval u J. N. Davida v Lipsku, stal se profesorem na konzervatoři v Erfurtu, nyní působí jako profesor skladby na výmarské Franz-Liszt-Hochschule. Je nositelem národní ceny NDR (1955). Skladatelskou činnost zaměřuje především k oblasti symfonické. Vychází z německé polyfonní tradice, v poslední době rozvíjí i moderní skladatelské techniky. Svůj *Koncertní kus pro klavír a orchestr* napsal 1966, k prvnímu provedení došlo téhož roku v Gotě (sólista: Dieter Zechlin). Dílo má tři části. První, „Fantasie“, je vystavěna na tritónovém motivku; v jejím středním dílu se uplatňuje sólový nástroj v bohaté kadenci, rozvíjející pasážovou a akordickou techniku. — Volná forma rapsodie se uplatňuje v pomalé části, která zaujme bohatě členěným lyrickým výrazem. — Finále „Toccata“ má ráz virtuózní skladby, bohaté jak ve zvukové barvě, tak ve využití technických nástrojových prvků.

„Věřím, že se mi podařilo prohloubit v tomto díle svou hudební řeč“, píše *Sergej Sergejevič Prokofjev* o své *III. symfonii c moll, op. 44*. Dílo bylo napsáno roku 1928 po opeře *Ohnivý anděl*. Prokofjev se tu pohybuje v okruhu symbolistických inspirací Valerije Brjusova — a není nezajímavé, že i tematicky rozvíjí hudební materiál, který byl předtím použil v brjusovovském *Ohnivém andělovi*. Ve své době přináší nové podněty evropské symfonické tvorbě a navazuje ve zvukovém pojetí například na *Skrjabina*. Symfonie byla poprvé provedena v květnu 1929 v Paříži. Je třeba diskutovat se vžitým názorem, že *III. symfonie* je skladba zvukově předimenzovaná a tudíž málo plastická. Naopak jsme toho názoru, že Prokofjev využil velkého orchestrálního aparátu velmi případně a s rozmyslem. V nejednom místě předjímá dokonce expresionismus.

R. P.